

Arrest

nr. 107 048 van 22 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X adie verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 13 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juli 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. LIEVENS, die loco advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Pakistaanse nationaliteit te beschikken, tot de soennitsche bevolkingsgroep te behoren en afkomstig te zijn uit de stad Zafarwal, district Narowal, provincie Punjab, Islamitische Republiek Pakistan. Begin 2010 ging u met een studentervisum naar het Verenigd Koninkrijk. Een week later keerde u naar het Verenigd Koninkrijk terug omdat uw grootmoeder was overleden. Uw vader baatte een transportbedrijf, Raja Bus Service, uit en beschikte daarvoor over drie bussen die hij inzette op vaste lijnen tussen Zawarfaal en Faisalbad, Hafizabad en Lahore. Op 21 of 22 juni 2010 had één van de chauffeurs een ernstige aanrijding met een auto. De chauffeur en vijf inzittenden kwamen daarbij om. Eén van de slachtoffers was de neef van het Punjabse parlamentslid voor de Pakistan Muslim League (N) (PML-N) C. A. Q. K., T. De relaties tussen uw vader en C. A. Q. K. waren al gespannen omdat uw familie niet voor de PML-N stemde. Zijn mensen dreigden er mee iedere van jullie familie te vermoorden. 29 juni 2010 hielden mensen van C. A. Q. K. een bus van uw vaders

bedrijf tegen, deden de passagiers uitstappen en staken de bus in brand. Uw vader ging naar de politie om klacht in te dienen. De politie weigerde de klacht te noteren omdat jullie niet over bewijzen beschikten. De politie kon jullie niet beschermen omdat ze enkel VIP's kon beschermen. Enkele dagen later werd jullie huis beschoten. Jullie trokken de volgende dag in bij een oom in Sialkot en verbleven er 15 à 20 dagen. Jullie vernamen dat het in Sialkot ook niet veilig was. Jullie trokken naar Rawalpindi. In augustus trok uw vader naar Iran en ondertussen verblijft hij in Griekenland.

Eind november 2010 verliet u Pakistan. U reisde via Afghanistan, Tajikistan, Kirgizië, Kazakstan, Rusland, Oekraïne en een verscheidene u onbekende landen naar België waar u op 5 mei 2011 aankwam. Op 9 mei 2011 vroeg u in België asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: kopie van uw geboortecertificaat, een krantenartikel over de uitgebrande bus, een routevergunning voor bussen, een attest van uw Raja Bus Service en een kopie van een schoolattest.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Uit informatie verkregen van het United Kingdom Border Agency (UKBA), waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat u in het bezit bent geweest van een Pakistaans paspoort en dat u met dit paspoort op 25 augustus 2010 (afname vingerafdrukken) een visum heeft aangevraagd en ook verkregen voor het Verenigd Koninkrijk (VK). U heeft deze informatie echter verzwegen voor de Belgische asielinstanties. U verklaarde in het kader van uw asielaanvraag in België immers dat u nooit een internationaal paspoort heeft gehad of aangevraagd en nooit een visum heeft aangevraagd of verkregen. U verklaarde ook nooit in het buitenland te zijn verbleven (CGVS pp. 3, 6). Er kan dan ook worden vastgesteld dat u getracht heeft om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden. U verzweeg deze feiten niet enkel, u heeft er ook over gelogen. Uw leugens over zulke cruciale elementen ondermijnen op fundamentele wijze uw algehele geloofwaardigheid, waardoor er geen geloof meer kan worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas.

Na confrontatie met de informatie van het UKBA, ontkende u aanvankelijk dat u met een studentenvisum naar het VK ging. Er mee geconfronteerd dat deze informatie is verkregen op basis van uw vingerafdrukken ontkende u nogmaals. Pas na een derde confrontatie gaf u toe dat u in het VK bent geweest (CGVS pp. 8-9). U poogde aldus meermaals voor de Belgische autoriteiten uw verblijf in het VK te verdoezelen. U verklaarde dit te hebben gedaan omdat u had gehoord dat er repatriaties zijn. Dit is echter geen afdoende reden. Er dient in dit kader nog op te worden gewezen dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit reeds van bij de asielaanvraag, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

Nadat u toegaf met een studentenvisum naar het VK te zijn geweest, verklaarde u dat u er slechts een week verbleef en wegens het overlijden van uw grootmoeder terugkeerde naar Pakistan. U kan echter uw terugkeer naar Pakistan niet aannemelijk maken. U legt daar immers geen enkel begin van bewijs van neer. U verklaarde dat u uw terugkeer zou kunnen aantonen met uw paspoort dat in Pakistan ligt. U hebt echter nog geen stappen gezet om dit paspoort te kunnen neerleggen. U legt ook geen andere bewijzen neer van uw terugkeer naar Pakistan. De ongeloofwaardigheid van uw terugkeer naar Pakistan wordt bevestigd door het feit dat u meermaals verklaarde dat u uw week verblijf in het VK niet

beter kon situeren dan in 2010. Dat u dit niet beter in de tijd kon situeren en zelfs niet de maand kon aangeven is onaannemelijk en komt ontwijkend over. Dat geldt evenzeer voor het feit dat u niet beter kon aangeven wanneer uw grootmoeder overleed dan begin 2010. Dit is zeker zo gezien u uw plannen in het VK hierdoor al na een week moest onderbreken (CGVS pp. 9-10). Het feit dat u na de aanvankelijk meermaals vastgestelde fraude over uw verblijf in het VK niet aannemelijk maakt daadwerkelijk naar het Pakistan te zijn teruggekeerd, bevestigt uw algemene ongeloofwaardigheid en toont op zich ook aan dat uw asielrelaas evenzeer ongeloofwaardig is. Het is immers onlosmakelijk verbonden met uw terugkeer uit het VK. Ook het feit dat uw aanvraag voor een studentenvisum voor het VK dateert van **25 augustus 2010** (vingerafdrukken) toont aan dat uw nieuwe verklaringen over uw verblijf in het VK, nl dat u tot aan het overlijden van uw grootmoeder **begin 2010 slechts één week in het VK zou zijn verbleven en dan terugkeerde naar Pakistan** niet geloofwaardig zijn. Dit is zeker zo gezien u na uw terugkeer naar Pakistan niet opnieuw naar het VK ging (CGVS p. 9) en dus geen nieuw studentenvisum hebt aangevraagd. Bovendien was uw studentenvisum voor het VK volgens de informatie van het UKBA geldig tot 13/11/2012.

Tevens verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ verklaring punt 4) en voor het CGVS (p. 2) dat u op **12 januari 1994** bent geboren wat inhoudt dat u **op het moment van uw asielaanvraag op 9 mei 2011 minderjarig** zou zijn geweest. U ondersteunde dit met een geboorteakte (zie info leeftijdsbepaling). Een medisch onderzoek wees echter uit dat dit niet het geval was (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Hiermee geconfronteerde ontkende u en u legde een kopie neer van de geboorteakte. Uit de informatie van het UKBA en de kopie van uw paspoort die daarbij hoort, blijkt echter dat u op **12 januari 1990** bent geboren en dus **21 jaar oud was op het moment van uw asielaanvraag**. Hiermee geconfronteerd, verklaarde u enkel dat u het niet wist (CGVS p. 8). Deze leeftijdsfraude toont nogmaals aan dat u in het kader van uw asielaanvraag op intentionele wijze poogt de Belgische asielinstanties te misleiden en bevestigt uw algemene ongeloofwaardigheid.

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omdat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het CGVS erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw dossier blijkt dat het hier over een zeer lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Niets wijst er op dat u het slachtoffer van deze strijd zou worden temeer daar u niet afkomstig bent uit de getroffen regio. U komt dan ook niet in aanmerking voor de bescherming geboden door de Conventie van Genève noch voor subsidiaire bescherming.

De documenten die u neerlegde vermogen niet de appreciatie van uw asielrelaas in de positieve zin om te buigen. Ze weerleggen immers geen van bovenstaande vaststellingen. Uw geboortedatum op op de kopie van uw geboorteakte stemt niet overeen met de geboortedatum in uw paspoort. De vergunning toont enkel aan dat de betreffende persoon een busroute mocht uitbaten. Het attest van uw vaders bedrijf, R.B.S. (...), toont enkel aan dat drie bussen van het bedrijf van 1997 tot 27 juni 2010 in gebruik waren. Het attest vermeldt geen reden van een eventuele stopzetting van het gebruik ervan. Het krantenartikel vermeldt, volgens uw verklaringen, u niet persoonlijk maar uw vader en het feit dat de brand uit wraak werd gesticht. De schuldigen worden er niet in vermeld (CGVS p. 6). Bovendien hebben dergelijke artikels slechts bewijswaarde in de mate dat ze een geloofwaardig asielrelaas ondersteunen. Dit is bij u niet het geval. De kopie van een schoolattest vormt een begin van bewijs van uw scholing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

De verzoekende partij voert vier middelen aan. Voor de goede rechtsbedeling en helderheid van het arrest zal de Raad de aangevoerde schendingen in één middel behandelen. De verzoekende partij voert de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

De Raad wijst op het devolutieve karakter van het beroep. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Gedr. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratoire opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Als feitenrechter, die een nieuwe beoordeling ten gronde maakt, hoeft de Raad niet op ieder argument van de verzoekende partij in te gaan voor zover uit het arrest de pertinente motieven blijken waarop zijn uitspraak is gesteund (RvS 4 april 2011, nr. 212.391).

De Raad kan de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet). De Raad meent dat dit *in casu* niet het geval is.

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De verzoekende partij stelt dat verzoeker inderdaad gelogen heeft over het visum omdat hij bang was teruggestuurd te worden en dat hij onterecht geloof heeft gehecht aan de foute adviezen die hem werden verstrekt. Hij stelt dat het echter een menselijke fout is die niet van die aard is om de ganse aannemelijkheid van zijn asielrelaas teniet te doen. Verder meent de verwerende partij dat verzoeker niet kan aantonen dat hij terugkeerde naar Pakistan. Hij blijft erbij dat hij één week na zijn aankomst in het Verenigd Koninkrijk vertrokken is voor de begrafenis van zijn grootmoeder en dat dit een gebeurtenis was waarover verzoeker geen controle had, waardoor hij er niet voor kan instaan.

Verder kon verzoeker ook de datum waarop zijn grootmoeder gestorven was niet meer exact aangeven omdat hij het niet meer exact wist. Hij was bang om de verkeerde datum te geven dus besloot hij geen datum te geven. Bovendien is de verzoekende partij van mening dat augustus 2010 door sommigen nog steeds als het begin van 2010 kan worden beschouwd. Ze stelt dat het interview 3 jaar na de feiten plaatsvond waardoor het moeilijk was om een concrete datum te geven.

Aangaande de beslissing van Dienst Voogdij stelt de verzoekende partij dat er zich een administratieve fout heeft voorgedaan, aangezien de geboorteakte de verkeerde datum vermeldt. Zij meent dat zij niet kan instaan voor deze fout, door een ander begaan.

Daarnaast meent de verzoekende partij dat de commissaris-generaal de neergelegde documenten van de hand heeft gedaan enkel en alleen omdat er onduidelijkheden waren in het relaas van verzoeker. Zij meent dat de commissaris-generaal hiermee niet zorgvuldig heeft gehandeld, daar de documenten het bus-ongeval ondersteunen. Zij tonen aan dat verzoekers vader een bus-firma had en de toelating om zijn bussen in te zetten in Pakistan.

Inzake de klacht die werd ingediend stelt de verzoekende partij dat uit de corruptie-index die verzoeker neerlegde alsook uit het Algemeen ambtsbericht blijkt dat de politie in Pakistan corrupt is en dus zijn burgers niet kan of wil beschermen.

Voor het overige stelt de Raad vast dat de verzoekende partij de asielmotieven herhaalt. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan de verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Daar waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing herhaalt en ontkent, kan de Raad afleiden dat zij het niet eens is met de bestreden beslissing, maar dit is geen weerlegging van deze motieven en ook geen dienstig verweer.

Waar de verzoekende partij aangeeft dat zijn leugen op zich niet voldoende is om de aannemelijkheid van zijn volledige asielrelaas te ondermijnen, wijst de Raad er op dat de motivering als geheel moet worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de aannemelijkheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319). Op basis van dit ene motief heeft de bestreden beslissing zich niet gebaseerd.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat verzoeker slechts na herhaalde confrontatie toegaf dat hij in het Verenigd Koninkrijk is geweest. De Raad is van mening dat van de verzoekende partij mag verwacht worden dat hij coherente, overtuigende en aannemelijke verklaringen aflegt. Van een asielzoeker wordt immers verwacht dat hij volledige medewerking verleent bij het onderzoek van een asielaanvraag (RvS, 140.264, 7 februari 2005; RvS, 139.311, 14 januari 2005; RvS, 132.743, 22 juni 2004). De argumentatie van verzoeker overtuigt de Raad niet.

Aangaande zijn terugkeer naar Pakistan vanuit het Verenigd Koninkrijk en de reden hiervoor, meent de Raad dat verzoeker opnieuw niet overtuigt. De commissaris-generaal mocht redelijkerwijze aannemen dat het weinig overtuigend is dat verzoeker niet kon aangeven – behalve dan “begin 2010”- wanneer zijn grootmoeder overleden is. Dit klemmt des te meer, daar verzoeker hierom uit het Verenigd Koninkrijk terugkeerde naar Pakistan, een week nadat hij was gearriveerd. Van zo'n ingrijpende gebeurtenis mag redelijkerwijze verwacht worden dat men ze toch enigszins kan situeren in de tijd. Het gaat immers om een kernelement uit verzoekers relaas dat onlosmakelijk verbonden is met zijn terugkeer naar Pakistan.

De Raad is van mening dat de verzoekende partij niet *in concreto* de terechte vaststellingen uit de bestreden beslissing weerlegt door te stellen dat augustus 2010 door sommigen als begin 2010 wordt bestempeld. Aangezien verzoeker geen andere bewijzen van zijn terugkeer naar Pakistan kan neerleggen, handhaaft de Raad het motief uit de bestreden beslissing dat stelt dat: *“Nadat u toegaf met een studentervisum naar het VK te zijn geweest, verklaarde u dat u er slechts een week verbleef en wegens het overlijden van uw grootmoeder terugkeerde naar Pakistan. U kan echter uw terugkeer naar Pakistan niet aannemelijk maken. U legt daar immers geen enkel begin van bewijs van neer. U verklaarde dat u uw terugkeer zou kunnen aantonen met uw paspoort dat in Pakistan ligt. U hebt echter nog geen stappen gezet om dit paspoort te kunnen neerleggen. U legt ook geen andere bewijzen neer*

van uw terugkeer naar Pakistan. De ongeloofwaardigheid van uw terugkeer naar Pakistan wordt bevestigd door het feit dat u meermaals verklaarde dat u uw week verblijf in het VK niet beter kon situeren dan in 2010. Dat u dit niet beter in de tijd kon situeren en zelfs niet de maand kon aangeven is onaannemelijk en komt ontwijkend over. Dat geldt evenzeer voor het feit dat u niet beter kon aangeven wanneer uw grootmoeder overleed dan begin 2010. Dit is zeker zo gezien u uw plannen in het VK hierdoor al na een week moest onderbreken (CGVS pp. 9-10). Het feit dat u na de aanvankelijk meermaals vastgestelde fraude over uw verblijf in het VK niet aannemelijk maakt daadwerkelijk naar het Pakistan te zijn teruggekeerd, bevestigt uw algemene ongeloofwaardigheid en toont op zich ook aan dat uw asielrelaas evenzeer ongeloofwaardig is. Het is immers onlosmakelijk verbonden met uw terugkeer uit het VK. Ook het feit dat uw aanvraag voor een studentenvisum voor het VK dateert van **25 augustus 2010** (vingerafdrukken) toont aan dat uw nieuwe verklaringen over uw verblijf in het VK, nl dat u tot aan het overlijden van uw grootmoeder **begin 2010 slechts één week in het VK zou zijn verbleven en dan terugkeerde naar Pakistan** niet geloofwaardig zijn. Dit is zeker zo gezien u na uw terugkeer naar Pakistan niet opnieuw naar het VK ging (CGVS p. 9) en dus geen nieuw studentenvisum hebt aangevraagd. Bovendien was uw studentenvisum voor het VK volgens de informatie van het UKBA geldig tot 13/11/2012.”

Ook hier wijst de Raad er op dat het moment van verzoekers visumaanvraag - 25 augustus 2010 - niet strookt met verzoekers verklaringen dat de vervolgingsfeiten zich na zijn terugkeer naar Pakistan afspeelden, met name vanaf juni 2010. Dit zijn ernstige tegenstrijdigheden met betrekking tot de chronologie van de weergegeven gebeurtenissen. Wat een verschil in precieze data betreft meent de Raad echter dat hierbij voorzichtigheid geboden is. In beginsel kan verwacht worden dat de asielzoeker op de hoogte is van de chronologie van de aangehaalde feiten zonder dat verwacht kan worden dat hij of zij alle gebeurtenissen precies in de tijd kan plaatsen. Nu het hier niet gaat om perifere details maar om de globale chronologie, is de Raad van oordeel dat de tegenstrijdigheid een kernelement van het asielrelaas uitmaakt, waardoor de aannemelijkheid van verzoekers gehele relaas op de helling komt te staan.

De Raad stelt verder vast dat de verzoekende partij de beslissing van de Dienst Voogdij waarin zij tot de meerderjarigheid van verzoeker besluiten niet betwist. Uit de informatie van het UKBA kan enkel een bevestiging van deze vaststelling getrokken worden. De argumentatie dat de fout in de geboorteakte is geslopen en niet aan verzoeker kan worden toebedeeld overtuigt de Raad niet. A posteriori stellen dat een gebrekkig document, dat neergelegd is met de intentie het vluchtrelaas of de minderjarigheid te ondersteunen, niet de geloofwaardigheid kan aantasten, omdat de verzoekende partij enkel de documenten kan neerleggen die zij heeft ontvangen of omdat de fout door anderen zou gemaakt zijn, kan niet ernstig genomen worden. De asielzoeker draagt de verantwoordelijkheid voor de stukken die hij of zij neerlegt.

Verzoeker verklaarde zowel voor Dienst Vreemdelingenzaken als voor de commissaris-generaal (respectievelijk vragenlijst punt 4 en gehoorverslag p.2) dat hij op 12 januari 1994 geboren zou zijn en derhalve minderjarig is. De Raad meent dat deze vaststelling een indicatie is van de niet-aannemelijkheid en oprechtheid van zijn asielrelaas.

Aangaande de documenten die de commissaris-generaal niet onderzocht zou hebben waardoor hij bijgevolg het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden zou hebben, wijst de Raad er opnieuw op dat om bewijskracht aan een document te kunnen ontleen dit ondersteund dient te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS, beschikking nr. 7257, 14 juli 2011). De neergelegde documenten kunnen de niet-aannemelijke verklaringen niet herstellen.

Bovendien benadrukt de Raad de vaststelling van de bestreden beslissing die stelt dat uit de neergelegde documenten enkel geconcludeerd kan worden dat verzoekers vader een bus-route mocht uitbaten en dat drie bussen van het bedrijf van 1997 tot 2010 in gebruik waren. Het krantenartikel vermeldt enkel de naam van verzoekers vader en dat de brand uit wraak werd gesticht. De schuldigen worden niet vermeld, noch waarvoor wraak diende genomen te worden (gehoorverslag p. 6).

De verzoekende partij verwijst naar de neergelegde informatie, met name een corruptie-index over Pakistan en het Algemeen Ambtsbericht (*“Pakistan: positie van ahmadi's en christenen”*, december 2012) om de corruptie van de politie aan te tonen, waardoor deze niet in staat is om de burgers te (willen) beschermen. De Raad is van oordeel dat dit een overtollig motief uitmaakt dat echter geen afbreuk doet aan de overige vaststellingen die doen besluiten tot de niet-aannemelijkheid van het gehele asielrelaas.

De Raad is daarnaast van mening dat verzoeker doorheen zijn gehele relaas erg vage en incoherente verklaringen heeft afgelegd. Verzoeker was immers erg vaag over het schietincident in zijn ouderlijke woonst, de omstandigheden waarin het bus-ongeval plaatsvond en de gevolgen ervan, evenals over de omstandigheden en de reden waarom de bus nadien in brand werd gestoken. Ook over de persoon C.A.Q.K. en de spanningen tussen diens familie en verzoekers familie bleef verzoeker op de oppervlakte. Aangezien dit kernelementen van het relaas uitmaken, is de Raad van oordeel dat het geheel van vaagheden en incoherenties de niet-aannemelijkheid van verzoekers asielverhaal tot gevolg heeft.

Wanneer het naar voren gebracht asielrelaas niet aannemelijk is, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het vluchtelingenverdrag.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag, waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juli tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

mevr. S. BEERNAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. BEERNAERTS

G. de MOFFARTS